

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou ve věci

žalobců: a) X., narozený dne X.
 b) nezl. X., narozený dne X.
 oba státní příslušností Libanon
 oba t.č. v X.
 sídlem X.
 zastoupení Organizací pro pomoc uprchlíkům, z.s.
 sídlem Kovářská 939/4, 190 00 Praha 9

proti

žalovanému: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hlavního města
 Prahy
 sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 9. 2022 č. j. KRPA-286269-10/ČJ-2022-000022-MIG

takto:

- I. Rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy ze dne 1. 9. 2022, č.j. KRPA-286269-10/ČJ-2022-000022-MIG se zrušuje.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

1. Žalobou podanou prostřednictvím žalovaného k Městského soudu v Praze, kam byla žaloba podána dne 14. 9. 2022, se žalobci domáhali zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 9. 2022, č. j. KRPA-286269-10/ČJ-2022-000022-MIG (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž byl podle § 129 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajištěn žalobce a) za účelem předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie (Nařízení Evropského parlamentu a Rady EU č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013) (dále jen „dublinké nařízení“), přičemž doba zajištění byla podle § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody. Žalobce b) nebyl napadeným rozhodnutím zajištěn, byl však účastníkem řízení.

II. Obsah žaloby

2. Žalobci nejprve obecně namítali, že došlo k porušení § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4, § 52, § 68 odst. 3 správního řádu, čl. 3, čl. 37 písm. b) Úmluvy o právech dítěte, čl. 3, 5 a 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), dále § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců ve spojení s čl. 8 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) a čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy, protože žalovaný nedostatečně posoudil, zda je možnost realizace účelu zajištění alespoň přiměřeně pravděpodobná. Dále uplatnili čtyři konkrétní žalobní námítky.
3. V prvním bodě žalobci s poukazem na § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců uvedli, že u nich neexistuje vážné nebezpečí útěku, neboť se svým předáním do Německa souhlasí a sami tam mířili, pobývá tam zbytek jejich rodiny, měli pro tuto cestu dostatečné prostředky ve výši 150 EUR, jejich situaci bylo možné vyřešit uložením povinnosti opustit území. Za takové situace neobstojí závěr žalovaného, že by se žalobci mohli pokoušet mařit své předání. Německo je stát sousedící s ČR 150 EUR je dostatek peněz k zajištění cesty na nejbližší hraniční přechod, nelze vyloučit, že by žalobci v případě potřeby obstarali další finance od zbytku rodiny. Situaci žalobců bylo možné vyřešit uložením povinnosti opustit území, kdy by se sami dopravili do Německa, kde mají podanou azylovou žádost a jsou oprávněni tam vstoupit, alternativně mohl žalovaný umístit žalobce do X., kde mohli vyčkat na dublinký transfer.
4. Ve druhém bodě namítali, že délka zajištění 90 dnů je v rozporu s čl. 28 odst. 3 dublinkého nařízení, dle judikatury Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) může být žalobce v první fázi zajištěn maximálně na jeden měsíc, k tomu např. rozhodnutí č.j. 7 Azs 11/2015-32. V případě nedodržení lhůt v řízení nesmí být daná osoba dále zajištěna. S ohledem na stav řízení o dublinkém transferu může být prvotní lhůta pro zajištění následně prodloužena s ohledem na následně očekávatelnou délku dalšího řízení. Opačný postup je v rozporu s uvedeným čl. 28, rovněž z toho důvodu je třeba napadené rozhodnutí zrušit.
5. Ve třetím bodě žalobci vytýkali žalovanému, že dostatečně nezohlednil nejlepší zájem nezletilého žalobce b) (ve věku X.), žalovaný jeho umístění v zajišťovacím zařízení zmiňuje pouze na konci rozhodnutí. Jak však judikoval Ústavní soud (10. 5. 2017, sp. zn. III. ÚS3289/14) i v případě umístění dítěte do zařízení se jedná de facto o zajištění, neboť dítě je nuceno sdílet totožný režim s rodiči a jeho osobní svoboda je omezena. Připomněli, že dle stanoviska Výboru OSN pro práva dítěte nemůže být dítě nikdy omezeno na osobní svobodě pouze z důvodu svého pobytového stavu, resp. pobytového stavu svých rodičů, odkázali na další dokumenty, např. doporučení Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

z roku 2012, zprávu Zvláštního zpravodaje OSN pro lidská práva migrantů z roku 2020. Dle názoru mezinárodních organizací by ČR měla praxi zajišťování dětí okamžitě ukončit, v nejnovějším stanovisku z roku 2021 Výbor OSN pro práva dítěte urguje ČR, aby ukončila detence dětí. Dle Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) je zajištění dítěte možné jenom za velmi výjimečných okolností a na nezbytně nutnou dobu, přípustnou délkou zajištění je maximálně doba několika dnů. Namítali, že délka zajištění je značná, podmínky v X. popisované v napadeném rozhodnutí nelze považovat za aktuální popis současné situace, v posledních dvou měsících dramaticky narostl počet zajišťovaných cizinců v tomto zařízení, v současné době se zde běžně nachází až 200 cizinců, zařízení se blíží svým kapacitám, a to jak z hlediska prostorového, tak z hlediska lidských zdrojů, klesají hygienické standardy, osazenstvo se často mění. Je zřejmé, že za těchto podmínek není možné se dětem systematicky věnovat a zajistit jejich bezpečí a zdárný rozvoj. Tvrdili, že žalobce b) zajištění špatně snáší, v noci se často dožaduje X., pláče. Žalovaný si měl obstarat aktuální informace o situaci v zařízení a řádně posoudit, zda je umísťování dětí do tohoto zařízení s ohledem na aktuální situaci nadále vhodné, počty příchozích mu byly známy. Shrnutí, že napadeným rozhodnutím došlo k nepřípustnému omezení osobní svobody dítěte pouze z důvodu pobytového stavu jeho rodiče, což je v rozporu s Úmluvou i s Úmluvou o právech dítěte; i kdyby bylo přihlédnuto k nižšímu standardu Úmluvy, která zajištění dítěte za výjimečných okolností dovoluje, pak nebyly naplněny přísné podmínky kladené judikaturou ESLP. Žalovaný se totiž nezabýval nejlepším zájmem dítěte v kontextu aktuální situace, blíže nezkoumal aktuální podmínky v zařízení a neověřil, zda je vhodné pro pobyt nezletilých, nezohlednil nízký věk žalobce b) a skutečnost, že je zajišťováno dítě, nijak nepromítl do samotné délky zajištění. Nezabýval se nejlepším zájmem dítěte ani ve vztahu k alternativám zajištění, kdy by pro žalobce bylo možné realizovat rodinný život společně mimo zařízení.

6. Za čtvrté žalobci poukazovali na to, že žalovaný se nedostatečně zabýval alternativami k zajištění, používá pouze zcela obecné důvody, jako např. neoprávněný pobyt. Pokud by byl pobyt žalobců oprávněný, žalovaný by vůbec nemohl přistoupit k zajištění žalobců. Skutečnost, že žalobci nemají na území stálou adresu, by bylo možné řešit právě pomocí § 123b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců tj. uložením povinnosti zdržovat se na určitém místě, dle důvodové zprávy je tato alternativa určena právě pro rodiny s dětmi, které mohou být umístěny v X., tam mohli být umístěni též žalobci. Jde o oplocený areál, který lze opustit pouze před jednu vrátnici, žalobci by jej nemohli samovolně opustit, byli by k dispozici správnímu orgánu pro další kroky v řízení. Žalobci se svým předáním od počátku souhlasili, nebylo tedy dáno vážné nebezpečí útěku a žalobce b) je nezletilý; žalovaný měl přistoupit k uložení mírnějšího opatření, nebo to alespoň řádně zvážit. To však neučinil, skutečnost, že žalobci nemají stálou adresu, je irelevantní.
7. Z uvedených důvodů žalobci navrhli zrušit napadené rozhodnutí žalovaného pro nezákonnost.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný poukázal na úpravu dle § 129 odst. 1, § 129 odst. 3, § 129 odst. 4, § 129 odst. 7, § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, dle které musí být k zajištění cizince splněny čtyři podmínky; za prvé je kladen požadavek, že cizinec se na území nachází neoprávněně, což je v daném případě nesporné. Druhou podmínkou je existence platného a účinného předpisu EU, popř. bilatelární mezinárodní dohody, což je splněno dublinským nařízením, které má

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

bezprostřední právní důsledky též v České republice. Za třetí musí být splněna objektivní kritéria vážného nebezpečí útěku, a to dle některé ze skutkových podstat definovaných v § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Za čtvrté musí být zhodnocena otázka, zda nepostačuje uložení mírnějšího prostředku ve formě zvláštního opatření za účelem vycestování - pokud je z jednání cizince zjevné, že takové opatření nepovede k ukončení přechodného pobytu cizince na území, je policie oprávněna přistoupit přímo k zajištění cizince. Uvedl, že pouhý výčet právních předpisů uvedený v žalobě nelze považovat za žalobní body.

9. Odkázal na napadené rozhodnutí, kde zjistil, že žalobce a) vstoupil společně se žalobcem b) na území České republiky bez cestovního dokladu, platného víza či pobytového oprávnění, se žalobcem a) bylo zahájeno řízení o udělení mezinárodní ochrany na území jiného státu aplikujícího postup dle dublinského nařízení, tj. žalobce a) požádal dne X. o udělení mezinárodní ochrany v Německu, žalobce a) uvedl, že cestoval za pomoci převaděčů, kterým zaplatil cca 10 000 EUR, v době zajištění měl u sebe hotovost cca 150 EUR. Konstatoval, že žalobci přicestovali do ČR nelegálně za pomoci převaděčů, žalobce a) měl však jako žadatel o azyl vyčkat, jak bude jeho žádost o mezinárodní ochranu vyřízena a neopouštět Německo, neboť podaná žádost ho opravňuje pouze k pobytu v zemi, kde o mezinárodní ochranu požádal. Z jeho jednání je tak patrné, že nerespektuje nařízení úřadů a není zaručeno, že by dodržoval pokyny správního orgánu.
10. Uvedl, že rozhodnutí o zajištění je počátečním úkonem v řízení, nemůže mu předcházet žádné důkazní řízení, je založeno na důvodném předpokladu existence skutečností tvořících skutkovou podstatu, správní orgán zde opatřuje pouze takové podklady, které se týkají splnění podmínek zajištění.
11. K délce trvání zajištění uvedl, že byla stanovena s ohledem na předpokládanou složitost přípravy předání, o přijetí žalobce musí rozhodnout dožadovaný členský stát, správní orgán musí požádat o převzetí nebo přijetí zpět do jednoho měsíce, přičemž požádá dožadovaný stát o urychlenou odpověď, dožadovaný stát musí odpovědět na žádost do dvou týdnů, po této lhůtě nebo kladné odpovědi je správní orgán podle čl. 28 dublinského nařízení povinen přemístit osobu do dožadujícího státu, jakmile je to možné. Je tak zřejmé, že žalovaný stanovil dobu trvání zajištění přiměřenou a odpovídající shora uvedenému dublinskému řízení.
12. K nezohlednění nejlepšího zájmu dítěte uvedl, že žalobci b) byl přiznán status účastníka řízení, dopadá na něj pouze ust. § 140 zákona o pobytu cizinců, ubytování žalobce b) bylo nevyhnutelným důsledkem zajištění jeho otce – žalobce a). Ubytování žalobce b) společně s jeho otcem zohledňuje nejlepší zájem dítěte dle Úmluvy o právech dítěte v kontextu s čl. 8 odst. 2 Úmluvy, žalobci a) společně se žalobcem b) je poskytnuto společné samostatné ubytování v odpovídající kvalitě, žalovaný se otázkou nejlepšího zájmu dítěte podrobně zabýval na stranách 7 -8 napadeného rozhodnutí.

IV. Obsah správního spisu

13. Ze správního spisu soud zjistil, že při kontrole hlídkou Policie ČR na X. byla dne 1. 9. 2022 v 8:45 kontrolována skupina 13 cizinců, kteří nedisponovali žádným cestovním dokladem, ani žádným povolením k pobytu, mezi těmito cizinci se nacházeli též žalobci. Žalobcům byl téhož dne udělen výjezdní příkaz s platností na 30 dnů.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

14. V protokolu o podání vysvětlení dne 1. 9. 2022 žalobce a) uvedl, že jsou se synem státní příslušníci Libanonu, X. rovněž, tito jsou nyní v Německu asi měsíc a budou tam žádat o mezinárodní ochranu. Do schengenského prostoru žalobce a) se synem vstoupili asi 10. 8. 2022 v Řecku, z Libanonu odjeli asi před měsícem, do Maďarska vstoupili mimo hraniční přechod přes plot, z Maďarska jeli taxíkem, neví, kde je vysadili, zaplatili převaděčům 10 000 EUR za cestu do Německa, to byl cíl jejich cesty, protože tam je X., chtějí tam X., protože chtějí lepší život, do Německa chtěli cestovat vlakem. Cestovní pasy cestou ztratili, vízum nemají, je si vědom toho, že v ČR pobývali neoprávněně, Českou republiku pouze projíždějí, chtějí v Německu požádat o azyl. O azyl již žalobce a) žádal v Německu, X., jinde o azyl nežádal. Mají se synem asi 150 EUR na cestu do Německa, na území ČR nemá žádné vazby, v Libanonu X. Chce vycestovat do Německa, kde X., má peníze na další pobyt a na vycestování.
15. Žalovaný napadeným rozhodnutím ze dne 1. 9. 2022 rozhodl o zajištění žalobce a) dle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců za účelem předání podle dublinského nařízení. Doba zajištění byla podle § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců stanovena na 90 dnů. Žalovaný zde aplikoval § 129 odst. 1, 3, 4 a 7, § 123b a § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, dále článek 28 odst. 2, čl. 3 odst. 2 dublinského nařízení. Na žalobce b), který formálně zajištěn nebyl, bylo aplikováno ust. § 140 zákona o pobytu cizinců. Dále se soud obsahem napadeného rozhodnutí bude zabývat v souvislosti s jednotlivými žalobními body.
16. Ministerstvo vnitra oznámilo dne 7. 9. 2022 žalovanému, že byl v případě žalobců zahájen postup dle dublinského nařízení, v daném případě byla dne 7. 9. 2022 odeslána žádost o přijetí zpět do Spolkové republiky Německo, lhůta pro odpověď byla stanovena do 21. 9. 2022.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

17. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního; dále též „s.ř.s.“) žalobou napadené rozhodnutí, při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Soud o žalobě rozhodl bez jednání dle § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců.
18. K úvodním obecným námitkám, kdy žalobci uvádějí pouze výčet jednotlivých ustanovení, jejichž porušení žalovanému vytýkají (viz bod II. žaloby) soud konstatuje, že je nelze považovat za žalobní body ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s. Podle ustálené judikatury je žalobním bodem konkrétní skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. *„Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl žalovaný vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobkyně odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.*

se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti“ (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58, a usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2018, č. j. 10 Azs 65/2017 – 72). Těmto požadavkům však daná obecná žalobní tvrzení nedostála, neboť jde pouze o citaci různých ustanovení právních předpisů, která dle žalobců měla být porušena, aniž by žalobci uvedli konkrétní skutečnosti či právní argumentaci, o něž svá tvrzení o nezákonnosti rozhodnutí opírají. S ohledem na to k nim soud nepřihlížel. Možným porušením článku 8 Úmluvy se soud bude zabývat níže v bodech 36 a následujících.

K námitce, zda bylo dáno vážné nebezpečí útěku

19. Podle § 129 odst. 4 *policie rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, pouze pokud existuje vážné nebezpečí útěku. Za vážné nebezpečí útěku se zejména považuje, pokud cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie), nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Za vážné nebezpečí útěku se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie přímo nesusledicího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území.*
20. Podle čl. 28 odst. 2 dublinského nařízení členské státy mohou zajistit dotyčnou osobu za účelem jejího přemístění podle tohoto nařízení, existuje-li vážné nebezpečí útěku na základě posouzení každého jednotlivého případu, a pouze pokud je zajištění přiměřené a nelze účinně použít jiná mírnější donucovací opatření.
21. V daném případě žalovaný vyšel ze zjištění (dle záznamu ze dne X. v systému EURODAC), že žalobce a) podal žádost o mezinárodní ochranu v jiném členském státě, a to v Německu, přičemž toto řízení tam s ním je nadále vedeno. Žalovaný dovozoval žalovaný splnění podmínky „vážné nebezpečí útěku“ ze skutečnosti, že žalobce a) na území vstoupil a pobýval zde neoprávněně, je osobou bez dostatečných finančních prostředků a bez platného ubytování, na území České republiky nemá žádné rodinné či obdobné vazby, ani majetek, může se tedy stát pro správní orgán nedostižným, existuje tak reálná obava jeho útěku. Poukázal na to, že v návaznosti na mezinárodní úmluvy nelze dovolit, aby se osoba bez pobytového oprávnění volně pohybovala po zemích Evropské unie.
22. Ze shora uvedeného článku 28 odst. 2 dublinského nařízení vyplývá povinnost správního orgánu při hodnocení existence váženého nebezpečí útěku přihlídnout k individuálním okolnostem každého jednotlivého případu. V daném případě sice lze přisvědčit žalovanému, pokud při posouzení splnění této podmínky vzal v úvahu skutečnost, že žalobce vstoupil na území České republiky neoprávněně a nemá zde žádné osobní vazby, ani majetek. Žalovaný však zcela opomenul zhodnotit opakované tvrzení žalobce a), že cílem jeho cesty je Německo, kde již má podanou žádost o azyl, nachází se tam X., žalobce b) se synem Českou republikou pouze projíždějí, chtějí cestovat do Německa vlakem, mají v hotovosti asi 150 EUR, mají peníze na další pobyt a vycestování. Hodnocení žalovaného tak soud považuje za nepřezkoumatelné, neboť žalovaný se těmito velmi podstatnými

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

okolnostmi vůbec nezabýval, jeho hodnocení nelze považovat za komplexní z hlediska existence vážného nebezpečí útěku. Rovněž pokud jde o aspekt finančních prostředků, žalovaný pouze uvedl, že „Nadto se jedná o osobu bez dostatečných finančních prostředků.“, aniž hodnotil konkrétní tvrzení žalobce b), že mají se synem asi 150 EUR na cestu do Německa a že má peníze na další pobyt a vycestování. To rovněž způsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Přitom vyhodnocení splnění podmínky „vážné nebezpečí útěku“ je zcela zásadní z hlediska toho, zda žalovaný vůbec může přistoupit k zajištění žalobce.

23. K náležitostem odůvodnění správních rozhodnutí se Nejvyšší správní soud již mnohokrát vyslovil ve své judikatuře. Poukázat lze např. na rozsudek ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 Afs 115/2006 - 91, v němž NSS konstatoval, že „[o]bsahem odůvodnění rozhodnutí je především rozbor a zhodnocení podkladů rozhodnutí, správní orgán musí uvést, jakými úvahami se při jejich hodnocení řídil, dále jakými úvahami se řídil při výkladu právních předpisů a jejich jednotlivých ustanovení, jakož i to, proč byly aplikovány způsobem, který vedl k výslednému rozhodnutí.“ V odstavci 18. rozsudku ze dne 30. 7. 2013, č. j. 4 As 76/2013 - 21, pak NSS uvedl, že „podle § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, musí správní orgán v odůvodnění uvést důvody výroku, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Smyslem a účelem odůvodnění je ozřejmit, proč správní orgán rozhodl, jak rozhodl, neboť jen tak lze ověřit, že důvody rozhodnutí jsou v souladu s právem a nejsou založeny na libovůli (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 6. 3. 1997, sp. zn. III. ÚS 271/96, č. 24/1997 Sb. ÚS).“
24. Z hlediska posouzení podmínky existence vážného nebezpečí útěku však napadené rozhodnutí nároky na přezkoumatelnost ze shora uvedených důvodů nesplňuje, což je důvodem pro jeho zrušení.
25. K námitce, zda mohl žalovaný umístit žalobce do X., se soud vyjádří dále v bodech 34 – 35 tohoto rozsudku.

K námitce, že délka zajištění 90 dnů je v rozporu s čl. 28 dublinského nařízení

26. Podle čl. 28 bod 3 dublinského nařízení zajištění musí být co nejkratší a nesmí trvat déle než po dobu, která je nezbytná k náležitému provedení požadovaných správních řízení do doby provedení přemístění podle tohoto nařízení.

Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, lhůta pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět nesmí překročit jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu. Členský stát, který vede řízení v souladu s tímto nařízením, požádá v těchto případech o urychlenou odpověď. Tato odpověď musí být poskytnuta do dvou týdnů od okamžiku obdržení žádosti. Není-li odpověď poskytnuta v této dvoutýdenní lhůtě, má se za to, že bylo žádosti vyhověno, což má za následek vznik povinnosti převzít nebo přijmout dotýcnou osobu zpět, včetně povinnosti zajistit její řádný příjezd.

Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, přemístění této osoby z dožadujícího členského státu do příslušného členského státu se provede, jakmile je to z praktického hlediska možné, a nejpozději do šesti týdnů od implicitního nebo explicitního vyhovění žádosti o převzetí či přijetí dotčené osoby zpět ze strany jiného členského státu nebo od okamžiku, kdy skončí odkladný účinek odvolání nebo žádosti o přezkum podle čl. 27 odst. 3.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

V případě, že dožadující členský stát nedodrží lhůty pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět, nebo pokud se přemístění neuskuteční ve lhůtě šesti týdnů uvedené v třetím pododstavci, nesmí být osoba dále zajištěna. Články 21, 23, 24 a 29 se použijí obdobně.

27. Žalovaný při stanovení délky zajištění vyšel z omezení dle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, dále se zabýval předpokládanou složitostí přípravy předání, poukázal na to, že ministerstvo vnitra je povinno zajistit náležitosti, které jsou nezbytné k realizaci předání, tak, aby bylo uskutečnitelné v době trvání zajištění, o přijetí cizince musí rozhodnout dožadovaný členský stát EU, příslušný správní orgán žádající o převzetí je povinen podat žádost do jednoho měsíce, přičemž požádá dožadovaný stát o urychlenou odpověď, odpověď dožadovaného státu musí být učiněna do dvou týdnů, po této lhůtě nebo kladné odpovědi je příslušný správní orgán povinen dle čl. 28 dublinského nařízení přemístit osobu do dožadujícího členského státu, jakmile je to možné. Ze správního spisu vyplývá, že v době vydání napadeného rozhodnutí dosud nebyla podána žádost o přijetí zpět do Spolkové republiky Německo, ta byla ministerstvem vnitra podána až 7. 9. 2022.
28. Výkladem citovaného ustanovení dublinského nařízení se Nejvyšší správní soud již opakovaně zabýval (viz rozsudky ze dne 19. 2. 2015, č. j. 7 Azs 11/2015 - 32, ze dne 22. 12. 2015, č. j. 4 Azs 234/2015 - 36, ze dne 30. 8. 2017, č. j. 2 Azs 156/2017 - 29, ze dne 4. 4. 2019, č. j. 9 Azs 167/2018 - 72, ze dne 27. 5. 2019, č. j. 8 Azs 244/2017 - 64, či ze dne 18. 6. 2019, č. j. [8 Azs 112/2018 - 83](#)). Konkrétně v rozsudku 19. 2. 2015, č. j. 7 Azs 11/2015 - 32 uvedl: „Z čl. 28 odst. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 plyne, že správní orgán při rozhodování o zajištění cizince za účelem jeho přemístění a při prodlužování doby trvání zajištění musí stanovit dobu trvání zajištění tak, aby v žádném případě nemohl nastat rozpor s pododstavcem čtvrtým uvedeného ustanovení. Nepodal-li správní orgán dosud žádost o převzetí nebo přijetí zpět, nesmí přicházet v úvahu možnost, že by byl cizinec na základě rozhodnutí o zajištění zadržován přes marné uplynutí jednoměsíční lhůty pro podání žádosti o převzetí nebo přijetí zpět. Podal-li již žádost o převzetí nebo přijetí zpět, nesmí přicházet v úvahu ani možnost, že by byl cizinec na základě rozhodnutí o zajištění zadržován přes marné uplynutí šestitýdenní lhůty pro realizaci přemístění.“ V daném rozsudku se NSS zabýval otázkou, zda dublinské nařízení ve svém čl. 28 stanoví limity doby zajištění cizince a zda doba zajištění žalobkyně v délce 90 dnů tyto limity překračuje, shledal, že o zajištění žalobkyně bylo rozhodnuto ve fázi, kdy ještě nebylo požádáno o přijetí žalobkyně zpět do Maďarské republiky (kde již dříve podala žádost o mezinárodní ochranu), v této fázi však správní orgán mohl stanovit dobu trvání zajištění v souladu s čl. 28 dublinského nařízení nejvýše na jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochrany. NSS dospěl k závěru, že žalovaný tuto lhůtu zjevně překročil a zatížil tak své rozhodnutí nezákonností. V rozsudku ze dne 9. 10. 2019 č. j. 7 Azs 108/2019-35 pak k těmto otázkám NSS uvedl: „Promítne-li se výše uvedené do modelové situace, při rozhodování o zajištění cizince v první fázi procesu přemístění (do podání žádosti o převzetí nebo přijetí zpět) může správní orgán stanovit dobu trvání zajištění maximálně na jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu. Po podání žádosti o převzetí nebo přijetí zpět pak může rozhodnout o prodloužení doby trvání zajištění tak, aby v případě okamžité odpovědi příslušného státu nemohla být překročena šestitýdenní lhůta pro realizaci přemístění (tedy na maximálně šest týdnů od podání žádosti o převzetí nebo přijetí zpět).“
29. V posuzovaném případě bylo zjištěno, že žalobce a) požádal o mezinárodní ochranu dne X. v Německu, následně byl dne 1. 9. 2022 zadržen v České republice, bylo rozhodnuto o jeho zajištění na 90 dní od okamžiku omezení osobní svobody. O zajištění bylo Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

rozhodnuto ve fázi, kdy ještě nebylo požádáno o jeho přijetí zpět do Spolkové republiky Německo. V této fázi však žalovaný mohl stanovit dobu trvání zajištění v souladu s čl. 28 dublinského nařízení nejvýše na jeden měsíc, neboť ještě nebyla podána žádost Spolkové republiky Německo o převzetí nebo přijetí žalobce a) zpět, žalovaný tudíž v této fázi nemohl předjímat, kdy bude toto rozhodnutí vydáno ani kdy, popř. zda mu bude doručen souhlas Spolkové republiky Německo s přijetím žalobce a) zpět. Jelikož byla maximální zákonná doba žalovaným překročena, je třeba napadené rozhodnutí považovat za nezákonné.

K možnosti uložení zvláštního opatření za účelem vycestování

30. Žalobci v této souvislosti zejména zpochybňovali, pokud žalovaný svůj závěr o nemožnosti využití alternativních opatření opřel o skutečnost, že žalobci nemají na území ČR oprávněný pobyt a stálou adresu, přičemž danou situaci bylo dle jejich názoru možné vyřešit umístěním žalobců v X.
31. Podle čl. 28 odst. 2 dublinského nařízení *členské státy mohou zajistit dotyčnou osobu za účelem jejího přemístění podle tohoto nařízení, existuje-li vážné nebezpečí útěku na základě posouzení každého jednotlivého případu, a pouze pokud je zajištění přiměřené a nelze účinně použít jiná mírnější donucovací opatření.*
32. Žalovaný založil svůj závěr o nemožnosti uložení zvláštních opatření za účelem vycestování na skutečnostech, že žalobce a) nerespektoval povinnost setrvat v dožadované zemi do doby vyřízení jeho žádosti o mezinárodní ochranu, žalobce a) nemá dostatek finančních prostředků ke složení finanční záruky (částku 150 EUR hodnotil jako nedostatečnou), nemá v České republice hlášenou stálou ani jinou adresu, nemá na území oprávnění k pobytu, nemá žádný cestovní doklad, ani žádné rodinné či jiné vazby v ČR; z toho dovodil nebezpečí, že by se žalobce a) mohl na území České republiky skrývat s cílem vyhnout se předání v rámci dublinské dohody, případně by mohl vycestovat z území do jiného evropského státu. Z hlediska možnosti dle § 123b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců považoval za podstatné, že jde o osobu bez platné adresy pobytu, cestovního pasu a finančních prostředků, tedy žalobce a) nemá žádné místo, kde by uvedenou povinnost mohl plnit, přičemž bez platného cestovního dokladu a financí jej nikdo neubytuje.
33. Lze souhlasit se žalobci, že z hlediska hodnocení možnosti použití alternativních opatření je argumentace neoprávněným pobytem žalobce a) nepřipadná, neboť z podstaty věci se jedná o samotnou podmínku pro to, aby vůbec bylo možné uvažovat o zajištění žalobce (§ 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců). Na rozdíl od toho však je namísto argumentace, kdy žalovaný přihlédl k neexistenci hlášené či jiné adresy žalobce a) na území České republiky. Tato skutečnost je totiž z hlediska možnosti uložení zvláštních opatření podstatná a je v této souvislosti standardně posuzována.
34. Za důvodnou nelze považovat námitku, že žalobci mohli být alternativně k zajištění umístění do X., neboť žalobci nebyli žadateli o mezinárodní ochranu a takovou možnost nelze jako zvláštní opatření za účelem vycestování z hlediska § 123b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců použít. Z tohoto důvodu nemusel žalovaný v napadeném rozhodnutí ani zdůvodňovat, proč k umístění žalobců do X. nepřistoupil.
35. K tomu soud odkazuje na rozsudek NSS ze dne 21. 3. 2019 č.j. 10 Azs 316/2018-60: „Umístění žalobců do přijímacího střediska pro žadatele o mezinárodní ochranu nebylo v tomto

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

případě relevantní alternativou k umístění do zařízení pro zajištění cizinců, ostatně stěžovatelé nebyli žadateli o mezinárodní ochranu. Protože nešlo o žádnou alternativu, nemusela se touto otázkou ani žalovaná ve svém rozhodnutí zabývat (NSS připomíná, že ve správním řízení tímto pochopitelně nikdo neargumentoval a celá otázka vyvstala až v řízení před správními soudy). Dobová judikatura krajských soudů, na niž stěžovatelé upozornili, se týkala skutkově odlišných situací, totiž rodin s velmi malými dětmi, pro které bylo třeba vytvořit zvláštní podmínky. Nadto umístění malých dětí do zařízení pro zajištění cizinců před několika lety, v době vrcholící migrační krize, zjevně naráželo na tehdejší limity těchto zařízení.“ Na to navazuje rozsudek NSS ze dne 17. 4. 2020 č.j. 9 Azs 156/2019-68.

36. Žalobní námitky týkající se nemožnosti uložení zvláštních opatření za účelem vycestování tak nelze považovat za opodstatněné, shora uvedené dílčí pochybení žalovaného, který mezi důvody pro neuložení zvláštních opatření uvedl též neoprávněný pobyt, není důvodem nezákonnosti daného posouzení, neboť ostatní konkrétní okolnosti žalovaný vyhodnotil správně a přezkoumatelně, a to z hlediska všech variant uvedených pod § 123b odst. 1 písm. a), b) c) a d) zákona o pobytu cizinců. To však nic nemění na shora uvedeném závěru uvedeném v bodě 23 výše, dle kterého nebylo v napadeném rozhodnutí dostatečně odůvodněno naplnění podmínky vážného nebezpečí útěku, která je z hlediska možnosti přistoupení k zajištění primární.

K nedostatečnému zohlednění nejlepšího zájmu dítěte

37. Je třeba konstatovat, že z formálního hlediska došlo napadeným rozhodnutím k zajištění pouze žalobce a), přičemž žalobce b) nebyl přímo osobou zajišťovanou. Jak však již dříve v obdobné věci vyslovil Ústavní soud (nález ze dne 10. 5. 2017, sp. zn. III. ÚS 3289/14), ačkoli napadeným rozhodnutím správního orgánu byl výslovně zajištěn pouze žalobce a), stejné účinky mělo toto rozhodnutí i na nezletilého žalobce b), neboť v jeho důsledku došlo k jeho umístění do X. Nezletilý žalobce b) byl tedy nucen sdílet stejný režim jako jeho otec, došlo tím tedy *de facto* ke zbavení osobní svobody i žalobce b). Ke stejnému závěru dospěl i ESLP v rozsudcích ve věci *A. B. a ostatní proti Francii* ze dne 12. 7. 2016, stížnost č. 11593/12, ve věci *R. K. a ostatní proti Francii* ze dne 12. 7. 2016, stížnost č. 68264/14, rozsudek ve věci *R. M. a ostatní proti Francii* ze dne 12. 7. 2017, stížnost č. 33201/14.
38. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. 6. 2019 č.j. 8 Azs 112/2018-83 shledal, že: „*Na zajištění dětí v imigračním kontextu jsou kladeny ještě přísnější požadavky než u zletilých osob s ohledem na vůdčí princip nejlepšího zájmu dítěte podle čl. 3 Úmluvy o právech dítěte. Ta nad rámec výše řečeného požaduje, aby ke zbavení osobní svobody bylo přistoupeno jako ke krajnímu opatření na nejkratší nutnou dobu. Přítomnost dětí v zařízení pro zajištění cizinců bude v souladu s čl. 5 odst. 1 písm. f) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv jen tehdy, pokud vnitrostátní orgány prokážou, že k tomuto krajnímu řešení přistoupily až poté, co s ohledem na konkrétní individuální okolnosti případu ověřily, že jiné opatření, které méně zasahuje do osobní svobody, není možné přijmout. Tento požadavek je obsažen i v čl. 11 přijímací směrnice, na který odkazuje čl. 28 odst. 4 nařízení Dublin III. Podle přijímací směrnice musí dále zajištění nezletilých osob trvat co nejkratší dobu a musí být vyvinuto veškeré úsilí o jejich propuštění a umístění do ubytovacího zařízení vhodného pro nezletilé osoby (viz nález ÚS sp. zn. III. ÚS 3289/14). Má-li být zásah do práva na rodinný život přípustný, musí mít zákonný podklad, sledovat legitimní účel a být ve vztahu přiměřenosti k danému účelu (nález Ústavního soudu ze dne 15. 12. 2015 [sp. zn. I. ÚS 1587/15](#)). Úmluva o právech dítěte* [zapovídá svévolný zásah do soukromého života či rodiny. Není sporu o tom, že vztah mezi stěžovateli lze Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.](#)

považovat za rodinný život. Stejně tak nelze mít pochyb o tom, že do rodinného života stěžovatelů bylo v důsledku jejich zajištění zasaženo, přinejmenším se stěžovatelé museli podrobit režimu Zařízení pro zajištění cizinců Bělá-Jezová. Při hodnocení nezbytnosti a přiměřenosti zásahu je nutné zkoumat vyčerpání jiných alternativ k zajištění.“

39. Je třeba konstatovat, že žalovaný vycházel z toho, že napadeným rozhodnutím bude žalobce b) fakticky umístěn do stejného režimu, jako žalobce a), tedy do uzavřeného zařízení, což posuzoval v kontextu s čl. 8 odst. 2 Úmluvy; shledal, že žalobci budou moci realizovat rodinný život v rámci daného zařízení, kde jim bude poskytnuto samostatné ubytování v odpovídající kvalitě, je zde dostupné vybavení pro péči o děti všech věkových kategorií i pro trávení volného času pro rodiny, otevřením nového bloku pro rodiny s dětmi dochází k minimalizaci viditelných bezpečnostních opatření. Zabýval se též nejlepším zájmem dítěte v kontextu Úmluvy o právech dítěte, kdy primární složkou je zachování jednoty rodiny, odkázal na závěry týkající se nemožnosti uložení zvláštních opatření za účelem vycestování, dále se podrobně zabýval podmínkami v X. z hlediska čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, neboť X. Konkrétní podmínky v tomto zařízení žalovaný popsal na straně 8-9 napadeného rozhodnutí, přičemž toto zařízení shledal za vhodné. Není tak důvodná námitka, že by žalovaný přijaté opatření neposuzoval též z hlediska zásahu do osobní svobody nezletilého žalobce b), přičemž v posouzení žalovaného soud nedostatky neshledal. Městský soud v Praze podotýká, že X. je vybaveno též pro pobyt zranitelných osob (viz rozsudky NSS ze dne 13. 11. 2019, č. j. 6 Azs 170/2019-50, publ. pod č. 3982/2020 Sb. NSS, nebo ze dne 27. 8. 2020, č. j. 4 Azs 461/2019-49, bod 27). Žalobní námitky týkající se neutěšeného současného stavu v daném zařízení a jeho údajné přeplněnosti jsou velmi vágní, žalobci k jejich podpoře nepřiložili ani nenavrhli žádné důkazy. Přitom, ani pokud by bylo prokázáno, že zařízení je v současnosti využíváno na svou plnou kapacitu, nemuselo by to znamenat bez dalšího, že je již dále nevhodné pro umístování rodin s dětmi. K takovému závěru by musely být dány další závažné skutečnosti, pro které by bylo dané zařízení třeba považovat za nevyhovující. To se však v daném případě nestalo.
40. K námitce, že žalobce b) zajištění špatně snáší (pláče a X.), soud uvádí, že napadené rozhodnutí týkající se zajištění je v soudním řízení zásadně přezkoumáno dle stavu ke dni jeho vydání (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), prolomení této zásady by bylo možné pouze za zcela mimořádných okolností, které by nasvědčovaly možnému porušení čl. 5 odst. 4 Úmluvy (k tomu srov. rozhodnutí NSS 13. 11. 2019 č.j. 6 Azs 170/2019-50). V daném případě je však daná námitka velice stručná, sama o sobě výjimečnost popisované situace neindikuje, žalobci ji nepodpořili žádnými důkazy. V tomto kontextu je navíc třeba poukázat na to, že dle vyjádření žalovaného bylo zajištění žalobců dne 12. 9. 2022 ukončeno a žalobci byli propuštěni.
41. Soud však shledal důvodnou námitku, dle které žalovaný do samotné délky zajištění nepromítl skutečnost, že je *de facto* zajišťováno též nezletilé dítě.
42. ESLP ve své rozhodovací praxi (konkrétně, např. v pěti rozsudcích, které směřovaly proti Francii - rozsudek ve věci A.B. a ostatní proti Francii ze dne 12. 7. 2016, stížnost č. 11593/12; rozsudek ve věci A.M. a ostatní proti Francii ze dne 12. 7. 2016, stížnost č. 24587/12; rozsudek ve věci R.C. a V.C. proti Francii ze dne 12. 7. 2016, stížnost č. 76491/14; rozsudek ve věci R. K. a ostatní proti Francii ze dne 12. 7. 2016, stížnost č. 68264/14; rozsudek ve věci R. M. a ostatní proti Francii ze dne 12.7.2017, stížnost č. 33201/14), při hodnocení zajištění nezletilých v návaznosti na předchozí judikaturu Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

posuzoval současně tři rozhodující faktory: věk dětí, způsobilost místa pro pobyt dětí a délku zajištění. V projednávaných případech byla přitom rozhodujícím faktorem pro závěry o porušení článku 3 Úmluvy zejména délka zajištění. Doba, kterou stěžovatelé v projednávaných případech strávili v zařízeních pro zajištění cizinců, nepřesáhla s výjimkou jednoho případu deset dnů. Nejkratší doba zajištění byla v uvedených případech 7 dnů. Přičemž z rozsudku R. K. a ostatní proti Francii lze dovodit, že „krátká doba“, která by ve světle čl. 3 Úmluvy mohla obstát, by bylo 5 dnů, pokud by se vnitrostátní orgány aktivně snažily realizovat vyhoštění. Dále lze poukázat na rozsudek ze dne 13. 12. 2011, K. a ostatní proti Belgii, stížnost č. 15297/09, kdy stěžovatelé byli ve věku třináct, jedenáct a osm let a doba, detence činila čtyři měsíce, ESLP zde dovodil porušení čl. 3 Úmluvy, a to s ohledem na (a) nevhodnost detenčního centra pro děti, (b) děti byly zcela odděleny od otce, (c) jejich matka, která s nimi byla zajištěna v centru, nebyla s to o děti náležitě pečovat, (d) délku detence.

43. Dále soud odkazuje na rozsudek NSS ze dne 16. 7. 2020, č. j. 2 Azs 230/2019-60, kde bylo rozhodnutí policie rušeno z důvodu nedostatečného odůvodnění délky zajištění s tím, že stěžovatel b) je nezletilou osobou, a policie se nezabývala tím, zda je zbavení osobní svobody po danou dobu přiměřené a v souladu s jeho nejlepším zájmem. K tomu srov. též rozsudek NSS ze dne 8. 2. 2021, č. j. 5 Azs 166/2020-54.
44. V rozsudku ze dne 17. 6. 2015, č.j. 1 Azs 39/2015 – 56 Nejvyšší správní soud zdůraznil, že za situace, kdy se důvody zajištění týkají i nezletilého dítěte, nebo pokud je na základě tvrzení zákonných zástupců nebo z okolností případu zřejmé, že dítě bude muset pobývat po dobu zajištění jeho zákonných zástupců s nimi, musí správní orgány k této skutečnosti přihlédnout. Podmínky pro vydání rozhodnutí o zajištění (nebezpečí útěku, přiměřenost, existence alternativ), jakož i okolnosti samotného zajištění v případě, že je k němu přikročeno (jeho délka, zařízení, kde bude provedeno...) je poté třeba hodnotit právě s ohledem na skutečnost, že budou přímo dopadat i na nezletilé dítě.
45. Žalovaný v daném případě délku zajištění odůvodnil výlučně příslušnými kroky, které je třeba učinit s ohledem na předpokládanou složitost přípravy předání. Přitom však již vůbec nehodnotil, zda je délka zajištění v trvání 90 dnů akceptovatelná s ohledem na omezení svobody žalobce b), který byl ve věku X., což rovněž způsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Přitom ve světle judikatury ESLP se taková doba zajištění otce s nezletilým dítětem jeví jako značná a mohou zde vyvstat pochybnosti z hlediska možného porušení čl. 3 Úmluvy o právech dítěte.
46. S ohledem na výše uvedené zrušil soud napadené rozhodnutí žalovaného v plném rozsahu podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., jelikož je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, a dále dle § 78 odst. 1 s.ř.s. pro jeho nezákonnost.
47. Soud současně se zrušením rozhodnutí nevyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, neboť po zrušení rozhodnutí o zajištění žalobce je nutno na toto rozhodnutí nahlížet, jako kdyby vůbec nebylo vydáno. Neexistuje tak řízení, v němž by mělo být pokračováno, protože podle § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců je vydání rozhodnutí o zajištění cizince prvním úkonem v řízení. Je-li tedy rozhodnutí zrušeno, neznamená to, že se věc vrací správnímu orgánu k dalšímu řízení, jak je ve správním soudnictví obvyklé (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Naopak to z povahy věci znamená ukončení řízení před správním orgánem (viz rozsudky NSS ze dne 1. 11. 2012, č. j. 9 As 111/2012-34, a ze dne 25. 6. 2020, č. j. 5 Azs 107/2020-46).

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

48. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn dle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Žalobci jsou zastoupeni Organizací pro pomoc uprchlíkům, tedy právnickou osobou, k jejíž činnosti, uvedeným ve stanovách, patří poskytování právní pomoci uprchlíkům nebo cizincům. Tento zástupce nemá právo na odměnu za zastupování, má pouze právo na náhradu účelně vynaložených nákladů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 9. 2008, sp. zn. 4 Azs 51/2008), které však neprokázal. V řízení před zdejším soudem tak náklady řízení žalobcům nevznikly

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 19. září 2022

Mgr. Kateřina Peroutková, v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.